

Sygn. akt I ACa 761/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Kowacz-Braun
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik (spr.) SSA Jerzy Bess
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Lech

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w O. (w likwidacji)

przeciwko (...) Spółce z o.o. w K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 15 kwietnia 2013 r. sygn. akt I C 2753/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2.700 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt I A Ca 761/13

UZASADNIENIE

(...) spółka z o.o. (w likwidacji) wniosła o pozbawienie wykonalności wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydział VII Gospodarczy z dnia 6.10.2010r. wydanego w sprawie VII GC 109/10, zaopatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 16.06.2011 r., zasądającego od (...) sp. z o.o. w O. na rzecz pozwanego kwotę 400.000 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 13 % rocznie od dnia 1.01.2010 r. oraz każdorazowymi odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty i kwotę 27.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Jako uzasadnienie powyższego żądania powód wskazywał fakt, iż (...) sp. z o.o. dokonała skutecznego potrącenia nabytej od P. sp. o.o. wierzytelności o zapłatę 400.000 zł z wierzytelnością przysługującą (...) sp. o.o. z tytułu umowy z dnia 24.09.2008 r. Oświadczenie o potrąceniu zostało przyjęte w dniu 1.12.2009 r. Tym samym doszło do wzajemnego umorzenia obu wierzytelności i wygaśnięcia wierzytelności

(...) sp. o.o. przeciwko (...) sp. z o.o. Już po powzięciu wiadomości o potrąceniu (...) zbyła wierzytelność, która przysługiwała jej od przed złożeniem oświadczenia o potrąceniu i która została zasądzona na rzecz pozwanego. Na skutek niepodniesienia przez (...) sp. z o.o. w sprawie VII GC 109/10 zarzutu potrącenia, pozwany uzyskał tytuł wykonawczy.

Pozwana (...) sp. z o.o. w K. wносиła o oddalenie powództwa. Zarzuciła, że w dniu 30.10.2009 r. nie mogło dojść do skutecznego zbycia wierzytelności pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. z tej przyczyny, iż w tej dacie nie istniały żadne wierzytelności przysługujące (...) sp. z o.o. w stosunku do (...). Przed tym dniem (...) sp. z o.o. dokonała w różny sposób spłat wierzytelności przysługujących (...) sp. z o.o. od (...) sp. z o.o. Na potwierdzenie powyższej tezy pozwany powołał szereg umów dołączonych do odpowiedzi na pozew oraz wskazywał, iż świadczy o tym także fakt, iż w dniu 16.12.2009 r. została zawarta umowa pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o., w której strony ustaliły nowy termin zapłaty przez (...) sp. z o.o. na rzecz (...) kwoty 400.000 zł, tj. ceny sprzedaży nieruchomości z tytułu umowy z dnia 24.09.2008 r. – do dnia 30.06.2010 r. Także fakt, iż w dniu 30.12.2009 r. (...) sp. z o.o. złożyła wniosek do sądu o wezwanie (...) sp. z o.o. do próby ugodowej w sprawie zapłaty 1.215.268,48 zł świadczy zdaniem pozwanego, że do przelewu wierzytelności nie doszło. Pozwany zwrócił nadto uwagę, iż zawiadomienie o cesji nie posiada daty jego wystawienia oraz że brak jest pisemnego oświadczenia o potrąceniu. I wreszcie pozwany podniósł, że art. 840 § 1 pkt 2 kpc wprowadza prekluzję co do zdarzeń zaszłych przed zamknięciem rozprawy, a powód nie podniósł zarzutu potrącenia w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Kielcach VII GC 109/10. Możliwość taka zachodziłaby obecnie jedynie wtedy, gdyby wierzytelność nadająca się do potrącenia stała się wymagalna dopiero po powstaniu tytułu egzekucyjnego.

Sąd Okręgowy w Kielcach zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2013r. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7200 zł tytułem kosztów procesu.

Za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjął następujący stan faktyczny:

J. P. był prezesem zarządu spółki P. sp. o.o. oraz wiceprezesem zarządu (...) sp. o.o. Drugim wiceprezesem (...) sp. o.o. był P. P. (1), a prezesem zarządu M. S.. P. P. (1) był prezesem zarządu (...) sp. z o.o.

W dniu 7.12.2006 r. została zawarta umowa, w której J. P. działający w imieniu i na rzecz P. sp. o.o. sprzedał (...) sp. o.o. prawo wieczystego użytkowania działek o łącznej powierzchni 1,5472 ha wraz z prawem własności budynków za łączną cenę 415.268,48 zł. Strony ustaliły, że cena będzie zapłacona do 30.05.2007r. na wskazane przez sprzedającego konto lub konta bankowe oraz że możliwe będzie przelanie części ceny na poczet istniejących obciążeń, a o takiej możliwości strony postanowią w zawartym między nimi porozumieniu. W dniu 13.04.2007 r. J. P. działający w imieniu i na rzecz P. sp. o.o. i M. S. działający w imieniu i na rzecz (...) sp. o.o. zawarli aneks do umowy z dnia 7.12.2006 r., w którym cena nabycia nieruchomości została zmniejszona do kwoty 340.384 zł, miała ona być zapłacona do dnia 30.05.2007 r.

W dniu 5.04.2007 r. została zawarta umowa, w której J. P. działający w imieniu i na rzecz P. sp. o.o. sprzedał (...) sp. o.o. prawo wieczystego użytkowania działek o łącznej powierzchni 2,6823 ha wraz z prawem własności budynków za łączną cenę 800.000 zł. Cena miała być zapłacona do 31.12.2007 r.

Umową z dnia 24.09.2008 r. J. P. i P. P. (1) działający w imieniu i na rzecz (...) sp. o.o. zbyli na rzecz (...) sp. z o.o., w imieniu której działał pełnomocnik J. W. prawo wieczystego użytkowania działek o łącznej powierzchni 1,1316 ha wraz z prawem własności budynków za łączną cenę 400.000 zł. Aktem notarialnym z dnia 6.04.2009 r. J. P. i P. P. (1) działający w imieniu i na rzecz (...) sp. o.o. przedłużyli spółce (...) termin zapłaty tej ceny do dnia 31.12.2009 r., a następnie kolejnym aneksem zawartym w dniu 16.12.2009 r. termin zapłaty ceny przez (...) sp. z o.o. przedłużono do 30.06.2010 r. Sposób zapłaty ceny ustalono jak w umowie z dnia 7.12.2006 r.

W dniu 19.09.2008 r. J. P. i P. P. (1) działający w imieniu i na rzecz (...) sp. o.o. sprzedali J. S. prawo wieczystego użytkowania działek o łącznej powierzchni 1,0141 ha wraz z prawem własności budynków za cenę 1.102.216 zł. Strony wskazały, iż część tej ceny, tj. 230.000 zł została już przez kupującego zapłacona, pozostała część ceny miała

zostać przez J. S. przelana do Komornika przy Sądzie Rejonowym w Ostrowcu Świętokrzyskim na rzecz wierzycieli wymienionych szczegółowo w § 4 umowy z 19.09.2008 r., a kwota 248.216 zł na spłatę hipoteki na rzecz A. sp. o.o.

W dniu 30.10.2009 r. zawarta została pomiędzy J. P. – prezesem zarządu P. sp. o.o. a P. P. (1) – prezesem zarządu (...) sp. z o.o. umowa cesji, w której J. P. oświadczył, że spółce (...) przysługuje w stosunku do (...) sp. o.o. wierzytelność w kwocie 800.000 zł z tytułu umowy sprzedaży nieruchomości zawartej w dniu 5.04.2007r. P. sp. o.o. przeniosła na rzecz (...) sp. z o.o. z powyższej wierzytelności kwotę 400.000 zł wraz z odsetkami od niej przysługującymi. W dniu 5.11.2009 r. P. P. (1) prezes zarządu (...) sp. z o.o. dokonał zawiadomienia o cesji należności na kwotę 400.000 zł, zawiadomienie to zostało przyjęte przez J. P..

W dniu **1.12.2009 r.** został podpisany „protokół przyjęcia”, w którym J. P. i P. P. (1) oświadczyli w imieniu spółki (...), że przyjmują oświadczenie o potrąceniu przekazane przez spółkę (...) i że powoduje ono umorzenie roszczenia spółki (...) wobec spółki (...) wynikającego z umowy cesji oraz aktów notarialnych nr Rep. A (...)z dnia 24.09.2008 r. i Rep. A (...)z dnia 6.04.2009 r. W imieniu spółki (...) działał pełnomocnik J. W., któremu pełnomocnictwa do przekazania oświadczenia o potrąceniu spółce (...) udzielił P. P. (1).

P. P. (1) prezes zarządu (...) sp. z o.o. w grudniu 2009 r. przekazał księgowej tej spółki umowę cesji z dnia 30.10.2009 r. wraz z zawiadomieniem i protokołem przyjęcia do zaksięgowania.

Wnioskiem z dnia 30.12.2009 r. P. sp. o.o. wezwała (...) sp. o.o. do próby ugodowej w sprawie zapłaty kwoty 1.215.268,48 zł wynikającej z notarialnych umów sprzedaży nieruchomości. M. S. działający w imieniu (...) sp. o.o. stawiał się na posiedzenie sądu wyznaczone w tej sprawie. Nie stawiał się nikt ze strony wnioskodawcy P. sp. o.o.

Wnioskiem z dnia 30.12.2009 r. D. Polska sp. z o.o wezwała (...) sp. o.o. do próby ugodowej w sprawie zapłaty kwoty 800.000 zł wynikającej z przejęcia tej wierzytelności od P. sp. o.o.

W dniu 9 sierpnia 2010 r. (...) sp. z o.o. wniosła pozew przeciwko (...) sp. z o.o. o zapłatę kwoty 400.000 zł tytułem nabytej przez powoda od (...) sp. o.o. wierzytelności wynikającej z umowy sprzedaży objętej aktem notarialnym A (...). Wyrokiem z dnia **6.10.2010 r.** Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy zasądził od (...) sp. z o.o. w O. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 400.000 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 13 % rocznie od dnia 1.01.2010 r. oraz każdorazowymi odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty i kwotę 27.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie mogło zostać uwzględnione. Jeżeli bowiem określone okoliczności i oparte na nich zarzuty istniały w chwili zamknięcia rozprawy, a strona ich nie podniosła, to podlegają one prekluzji i nie mogą stanowić podstawy pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. W sprawie niniejszej okolicznością bezsporną było, że powód mógł podnosić zarzut potrącenia w toku postępowania VII GC 109/10.

W postępowaniu cywilnym strona winna przedstawiać wszystkie fakty i twierdzenia istotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz podnosić wszystkie przysługujące jej zarzuty. Powoływanie po uprawomocnieniu wyroku okoliczności sprawy występujących przed jego wydaniem dopuszcza się tylko wyjątkowo (skarga o wznowienie postępowania). Gdyby przyjąć, że w sprawie wytoczonej na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 kpc możliwe jest powoływanie tych samych zarzutów, które strona mogła powołać jeszcze w sprawie, w której powstał tytuł egzekucyjny, oznaczałoby to wydanie innego rozstrzygnięcia co do roszczenia procesowego istniejącego już w chwili zamknięcia rozprawy i naruszenie powagi rzeczy osądzonej. Wyjątek może jedynie dotyczyć sytuacji, gdy strona wykaże, iż nie mogła we właściwym czasie zgłosić zarzutów czy twierdzeń z przyczyn od niej niezależnych. Skoro jednak powód żadnych tego rodzaju okoliczności nie wskazywał, taka sytuacja w sprawie niniejszej nie zachodzi.

Sąd Okręgowy uznał, iż na pozwanym ciąży obowiązek zgłoszenia zarzutu potrącenia w postępowaniu rozpoznawczym i powołał się na uchwałę z dnia 21 lipca 2010 r. (sygn. akt III CZP 47/10), w której Sąd Najwyższy przyjął, że podstawą powództwa opozycyjnego przewidzianą w art. 840 § 1 pkt 2 in fine k.p.c. jest nierozpoznanie przez sąd zarzutu spełnienia świadczenia zgłoszonego przed zamknięciem rozprawy. Sąd Najwyższy wyjaśnił w uzasadnieniu, że za przyjęciem takiego stanowiska przemawia zawarte w art. 840 § 1 pkt 2 kpc sformułowanie „jeżeli zarzut ten nie był

przedmiotem rozpoznania w sprawie” które oznacza, że chodzi o zarzut zgłoszony przez pozwanego, do którego sąd się nie ustosunkował. Okoliczność nie podniesiona przez stronę nie może być bowiem przedmiotem rozpoznania sądu. Ponadto Sąd zwrócił uwagę, że gdyby dłużnik mógł podnosić zarzut spełnienia świadczenia oparty na okolicznościach istniejących przed wydaniem wyroku, godziłoby to w prawomocność wyroku, związaną nim stron i sądu oraz jego powagę rzeczy osądzonej.

Także w uchwale z dnia 21 lipca 2010 r., III CZP 47/10 dokonując wykładni pojęcia zarzutu spełnienia świadczenia, który nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie, Sąd Najwyższy stwierdził, że chodzi tu o nierozpoznanie przez sąd zarzutu spełnienia świadczenia zgłoszonego przed zamknięciem rozprawy. W uchwale z dnia 23 maja 2012 r. III CZP 16/12 Sąd Najwyższy potwierdził, że oparcie powództwa przeciwegzekucyjnego na zarzucie spełnienia świadczenia jest dopuszczalne wtedy, gdy zarzut ten - ze względu na ustanowiony ustawą zakaz (np. art. 207 § 6, art. 217 § 2, art. 344 § 1, art. 493 § 1 i art. 503 § 1 k.p.c.) - nie mógł być rozpoznany w sprawie, w której wydano tytuł egzekucyjny.

W uzasadnieniu uchwały z dnia 2 lutego 2011 r. (sygn. akt III CZP 128/10) Sąd Najwyższy podał z kolei, że jeśli dane okoliczności faktyczne i oparte na nich zarzuty istniały w chwili zamknięcia rozprawy, lecz nie zostały przytoczone przez stronę, podlegają wykluczającemu (prekluzyjnemu) działaniu prawomocności, zatem powództwo przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania prawomocnie rozstrzygniętej sprawy i w świetle tego przepisu może zostać oparte wyłącznie na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy i powództwa takiego nie można skutecznie oprzeć na podstawach wynikających z faktów, które miały miejsce przed nastąpieniem prekluzji związanej z prawomocnością. Wykluczenie możliwości oparcia powództwa opozycyjnego na twierdzeniu dłużnika o spełnieniu świadczenia, jeżeli nie zostało ono podniesione przed zamknięciem rozprawy w sprawie zakończonej wydaniem przeciwko dłużnikowi tytułu wykonawczego wynika także z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r. IV CSK 284/11 oraz wyroku tego Sądu z dnia 19 stycznia 2011 r. V CSK 199/10.

Zdaniem Sądu I Instancji, oparcie powództwa przeciwegzekucyjnego na fakcie wygaśnięcia wierzytelności wskutek potrącenia jest możliwe także wówczas, gdy warunki do złożenia oświadczenia o potrąceniu powstały już przed zamknięciem rozprawy, niemniej powód złożył stosowne oświadczenie dopiero po tej chwili. Takie właśnie wnioski wynikają z powołanych przez powoda: uchwały z dnia 30 listopada 1973 r. III CZP 73/73 oraz uchwały z dnia 30 lipca 1974 r. III CZP 44/74. Sąd Najwyższy argumentował, że ponieważ zdarzeniem prawnym, które wywołuje skutek w postaci wygaśnięcia wierzytelności jest złożenie przez jedną ze stron oświadczenia o potrąceniu, dopiero jego złożenie powoduje, że następuje zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasa. A ponieważ zdarzenie to nastąpiło po zamknięciu rozprawy, dłużnikowi przysługuje powództwo z art. 840 § 1 pkt 2 kpc. Także w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 września 2005 r. V CK 183/05 Sąd Najwyższy podtrzymał stwierdzenie, że oświadczenie dłużnika o potrąceniu wierzytelności złożone po zamknięciu rozprawy w postępowaniu w którym je wydano stanowi zdarzenie o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

W tym stanie rzeczy Sąd nie badał prawdziwości twierdzeń powoda odnośnie możliwości potrącenia wierzytelności opisanych w pozwie, gdyż nawet w razie ustalenia, że potrącenie było dopuszczalne i skuteczne, powództwo nie mogłoby zostać uwzględnione z uwagi na treść art. 840 § 1 pkt 2 kpc. Podkreślić jednakże należy, że w okolicznościach sprawy i w świetle dokumentów dołączonych przez pozwanego do odpowiedzi na pozew, wiarygodność tychże twierdzeń powoda rodzić musi poważne wątpliwości. Jako podstawę prawną orzeczenia Sąd powołał art. 840 § 1 pkt 2 kpc. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zarzucając:

1/ obrażę prawa, a to art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię;

2/ błędnie ustalony stan faktyczny, a to przyjęcie, iż oświadczenie o potrąceniu, na którym powódka oparła roszczenie, nie jest skuteczne z uwagi na wygaśnięcie wierzytelności przedstawionych do potrącenia, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu twierdzeń strony powodowej zawartych w piśmie z dnia 8 czerwca 2012r., w który między innymi

wskazano na umowne ograniczenie możliwości skompensowania wierzytelności (...) sp. z o.o. z wierzytelnościami (...) sp. z o.o.

3/ obrazę przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę wiarygodności zeznań świadka P. P. (1), uznania ich za nieprawdziwe w świetle niepełnej oceny materiału dowodowego.

W konsekwencji domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu na rzecz powódki według norm prawem przepisanych za wszystkie instancje.

Nadto wniósł o rozważenie możliwości przedstawienia Sądowi Najwyższemu na podstawie przepisu art. 39,0 § 1 k.p.c. zagadnienia prawnego: czy w powództwie opozycyjnym powódka może podnosić zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c. zarzut spełnienia świadczenia poprzez potrącenie dokonane przed zainicjowaniem sprawy, w której zapadło orzeczenie, o którego pozbawienie wykonalności wnosi, jeżeli nie podnosiła zarzutu procesowego w sprawie o zapłatę, mając w szczególności na uwadze różnorodność dotychczasowego orzecznictwa w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji, zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za swoje oraz trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego.

W niniejszej sprawie występują specyficzne okoliczności faktyczne, które wykraczają poza hipotezę art. 840 § 1 pkt 2 kpc, na którym to przepisie powód oparł swoje powództwo.

Artykuł 840 § 1 pkt 2 stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub zdarzenia, wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane. Na podstawie regulacji materialnoprawnych w literaturze rozróżnia się zdarzenia zależne od woli stron (np. spełnienie świadczenia, potrącenie) oraz niezależne od woli stron (m.in. przedawnienie roszczenia, niemożność świadczenia wskutek okoliczności, za które dłużnik nie odpowiada). Por. np. uchwała SN z dnia 14 października 1993 r., III CZP 141/93, OSNC 1994, nr 5, poz. 102; uchwała SN z dnia 30 lipca 1974 r., III CZP 44/74, OSNC 1975, nr 5, poz. 78.

Należy natomiast zwrócić uwagę, że powód nie opiera swojego powództwa na zarzucie potrącenia wzajemnej wierzytelności powodującym wygaśnięcie wierzytelności w stosunku do wierzyciela wymienionego w zaskarżonym tytule wykonawczym ((...) sp. z o.o.), ale zarzucie potrącenia wykonanym jeszcze w stosunku do poprzednika prawnego tego wierzyciela (cedenta), czyli (...) sp. z o.o. przed dokonaniem cesji na rzecz(...).

W istocie więc powód twierdzi w niniejszej sprawie, iż spółce (...) w ogóle nie przysługiwała wierzytelność której dochodziła w sprawie o sygn. akt VII GC 109/10 z powództwa H. przeciwko D. Polska, gdyż cesja na którą się powoływała w tamtej sprawie była nieskuteczna, zatem nie była wierzycielem. Podnosi zatem obecnie zarzut braku legitymacji czynnej H. w tamtym procesie.

Taki zarzut żadną miarą nie może zostać uwzględniony w obecnym procesie. Postępowanie niniejsze nie jest bowiem prostą kontynuacją postępowania VII GC 109/10 w której powstał zaskarżony tytuł wykonawczy. Nie jest też postępowaniem wznowieniowym.

W powództwie opartym na art. 840 § 1 pkt 2 kpc, chodzi o takie zdarzenia, które spowodowały wygaśnięcie wierzytelności w stosunku do egzekwującego wierzyciela, a nie zdarzenia, które zdaniem dłużnika przemawiają za tym, iż w ogóle nigdy nie był on wierzycielem, gdyż np. umowa na którą się powołuje jest nieważna. Taki zarzut należało niewątpliwie podnieść w tamtym procesie.

Niezależnie od powyższego, należy się w pełni zgodzić z wywodami Sądu I Instancji, iż przyjmując zarzut potrącenia dokonanego przez powoda za równoznaczny z zarzutem zapłaty dokonanej wprawdzie przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, ale nierozpoznanego przez sąd, brak podstaw prawnych do uwzględnienia powództwa.

Należy bowiem zwrócić uwagę na chronologię zdarzeń.

Do przedmiotowego potrącenia doszło w dniu 1.12.2009 r. kiedy to został podpisany „protokół przyjęcia”, w którym J. P. i P. P. (1) oświadczyli w imieniu spółki (...), że przyjmują oświadczenie o potrąceniu przekazane przez spółkę (...) i że powoduje ono umorzenie roszczenia spółki (...) wobec spółki (...) wynikającego z umowy cesji oraz aktów notarialnych nr Rep. A (...)z dnia 24.09.2008 r. i Rep. A (...)z dnia 6.04.2009 r.

W dniu 9 sierpnia 2010 r. (...) sp. z o.o. wniosła pozew przeciwko (...) sp. z o.o. o zapłatę kwoty 400.000 zł tytułem nabytej przez powoda od (...) sp. o.o. wierzytelności wynikającej z umowy sprzedaży objętej aktem notarialnym A (...). Wyrokiem z dnia 6.10.2010 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział VII Gospodarczy zasądził od (...) sp. z o.o. w O. na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 400.000 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 13 % rocznie od dnia 1.01.2010 r. oraz każdorazowymi odsetkami ustawowymi do dnia zapłaty i kwotę 27.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zatem w stanie faktycznym sprawy, powstanie wierzytelności przedstawionej do potrącenia, jak i jej wymagalność oraz samo umowne potrącenie miało miejsce przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, nawet przed wytoczeniem powództwa w sprawie w której powstał tytuł egzekucyjny. W dodatku zarzut ten nie był podniesiony w tamtej sprawie. Wreszcie w niniejszym postępowaniu, powód nie twierdził, aby nie mógł w poprzednim procesie podnieść tego zarzutu.

Biorąc pod uwagę przedstawione zarzuty Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c , 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w związku z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz.1348) uznając, iż nakład pracy pełnomocnika oraz stopień zawłości niniejszej sprawy uzasadnia przyznanie zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 2700 zł.